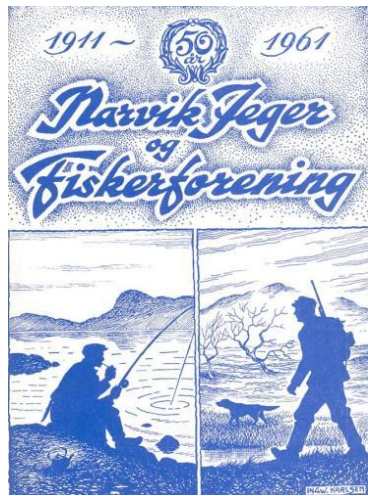
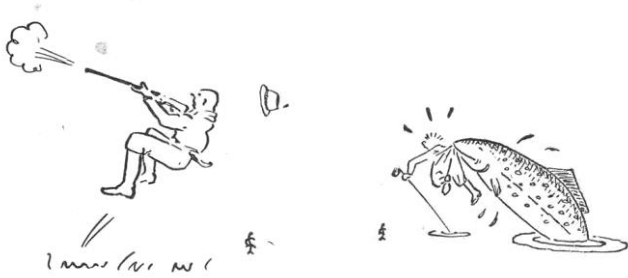

Utdrag fra NOJFFs jubileumstidsskrift i 1961

Beskrivelse av jakt og fiskeforholdene i Narvik for perioden 1912 til 1930, side 17-19

I jubileumstidsskriftet er det en meget interessant artikkel om jakt og fiske i Narvikområdet i gamle dager.

les om jakt og fiske i Narvik 1912 til 1930

Korte glimt fra jakt- og fiskerliv i Narvik og Ofotenområdet, E. Willassen, side 20-21

Bak i Regimentshaugen, jeg tror det var nede ved Blomli, skjøt jeg som 15-åring min første tiur med mitt første gevær. Jeg fikk to kroner for den. Det var mange penger. Særlig Stasius Moslings "Pann" var da som vanlig min trofaste ledsager. En riktig storjeger i sort og brunt, gordon.

Det kunne vel være omkring 1910. B.H. Lian og jeg hadde gått en hel dag etter ryper på "Snaua", men fant bare et par fjellryper. Det var mye snø, og snøen falt i store mengder. Vi ble da enige om at rypene måtte være nede mot sjøen. Det stemte. Om ettermiddagen, i skumringen, fant vi rypene ved Finnbekken, ned mot Kuråsplass. Det ble da fire på oss hver.

Jaklamyra og fremover mot Framnes var fint jaktterreng i "gamle" dager. Både orrfugl og tiur. Vår bylege, doktor Nils Astrup, var en pasjonert jeger. Det var trivelig å se ham med bøssen og to gordonsettere i vei utover til sitt jaktfelt i åsene bak byen. Nå er det fint plantefelt i nevnte område. Jeg var selv med og plantet i salig oberst (senere general) Carl Hagbart Gulbrandsens tid.

Bjerkvik - min barndoms elv. - Det var høsten 1921, og jeg sto i ferd med å reise hjem fra moen, - neste dag. Best å se etter om det skulle være en støing å få med hjem til kona og barna, til ekstra middag. Det ble en stor fisk, men den var vanskelig å lande uten klepp som jeg var. To soldater kom til unnsetning og klarte opp i situasjonen. Jeg fikk kjørt fisken opp til en ør i elven, og med bare nevene, omviklet i lommeørkleet, røsket de fisken opp av elven og bar den i triumf til land. Det var noen som var glad. Noe "eklomål" vil jeg ikke lage på denne fangst, men den nådde meg fra fot og opp mot aksel.

En historie fra Altevann. - Vår gode venn maler Jakobsen, Frydenlund, var ivrig fisker og hytteeier ved Astajokk (Osto). Inne på myrene, sørøstenden av Altevann, bare kort vei fra vassenden, ligger et ganske pent vann. Jakobsen var i hytta. Fra Harstad kom et fly som landet nedenfor hytta, og på land kom besetningen. Massevis av garn. Det var etter sigende flyver W. og en del andre. Som kjentmann spurte de J. om det var noe fisk i det fine vannet inne på myrene. Jakobsen sa da som sant var at det var masser av fisk. De dro da opp på ettermiddagen og dynget ut fangstredskapene. Men neste dag var de ikke i noe videre humør. De kom ned sent på ettermiddagen til J. og fortalte at det var et "skjivann", det var sant som det var sagt, at det var masser av fisk, men det var nok bare småabbor. Og de hadde hatt et fryktelig mas med å plukke garnene rein. Og gamle J. klukklo, og hadde sin største fornøyelse å berette om denne storfangst.

Foreningens hytter, side 37 -41

Hytten ved Gressvann, ca. 400 m. o. h.

Hytta ved Næverfjellvannet. — (Foto: Th. Furusnes)

I jubileumstidskriftet er det en beskrivelse av hyttene ved Gressvann, Holmvassbu og Nævra samt steinbua ved Kobberfjellvann som foreningen eier også i dag.

Foreningen eide den gang også hytta Elvheim i Rombaksbotn, og den videre historien til denne hytta er ikke trivelig. På 60-tallet og begynnelsen av 70-tallet mistet foreningen interessen for oppsyn med fisket i Rombakselva. Utsettingen av laks- og sjøørretsmolt stoppet også. Hytta forfalt og grunneierne sa opp eiendomsavtalen med foreningen. Den ble senere overført via grunneierne til Narvik kommune tenkt utnyttet i forbindelse med skoleklassers turer til Rombaksbotn. Hytta ble ikke brukt, og den forfalt videre inntil det etterhvert ble bestemt at den skulle fjernes. Hytta ble brent og branntomt ryddet i 1987

les om NOJFFs hytter anno 1961....

Regn, Ludvig Løvholt, side 42

For den som ikke vet det, så er regn en form for vann, som fås tildelt i dråper, til dels små og tildels store, til dels sparsomt og til dels voldsomt.

Regnet kommer ovenfra. Hvor høyt oppefra vet jeg ikke, men noen sier at det er englene som pisser. Jeg tror imidlertid det er smådjevlelene som er klatret opp i skyene og pisser med mitraljøser når det regner på det verste.

Regnet er en velsignelse og en forbannelse. Det er regnet som får vegetasjonen til å vokse, og som gjør at den dør. Det er regnet som gjør paraplyfabrikanten rik og parasollfabrikanten fattig, som gir barna rene og nyvasket eller bleke og sykelige, som gjør bonden glad eller fortvilet, men bymannen som regel forbannet. Det er regnet som avgjør om det skal bli noe i fiskeposen eller om den skal bli tom, alt etter som smådjevlelene pisser, og det er regnet som gjør deg våt der du helst vil være tørr.

Det er regnet som gjør at sola melder pass, og det er regnet som kommer når værvarslinga melder sol. Det er

regnet som gjør myra til en innsjø, bekkene til elver og elvene til floder. Det er regnet som gjør vassdrag og vassdragsvesen, lys og kraft, oversvømmelse, utrasinger, død og fordervelse.

Det er med regnet som med brennevinet: Nytt med måte kan det være bra, men blir det for mye av det, blir en temmelig våt.

Det er en eneste fordel med regnet, og det er at en får det gratis. For den som ikke vet hva regn er, så reis til Veggfjellet en dag da smådjevlepeprer som verst med mitraljøsene.

Fredningen av Fagernesfjellet og områdene rundt Narvik, side 44

Urinnvånerne i Narvik, fra 1902 og utover til 1920, hadde atskillig avkopling fra det daglige maset ved å ta hagla og fra ut til Framnes eller opp i Fagernesfjellet på jakt. På begge steder kunne en finne både ryper, orrfugl og hare. Rev og røyskatt manglet heller ikke. På søppeldyngen i Einarvika var der nok av måse, kråker, ravn og ørn. Intet under at spreke karer var ute og prøvde våpna sine. Men etter som byen vaks og folkemengden tiltok, var det snart uråd å finne plass hvor der ikke vanket folk. Unge som gamle var ute og gikk en tur på kvelden. Å drive jakting under slike forhold var temmelig risikabelt, for både Framnesåsen og Fagernesfjellet var yndede oppholdsplasser for mennesker.

Ganske tidlig var der tale om å få fredet området rundt byen, men mange var i mot dette. Det var vesentlig jegere som ville ha en plass å trimme hundene sine før jakten tok til. Delvis var en uenig om hvor grensen for fredningen skulle gå. Noen ville ha fredet hele Narvikhalvøya, mens andre bare regnet med området rundt byen.

I 1947 fremsatte bakermester Ludvik Næss forslag om å frede et område begrenset fra Forneselva i Rombaken, tvers over fjellet til Katlebergene i Beisfjord. Dette området kom da til å omfatte hele Framnesåsen og Fagernesfjellet. Mange talte i mot, men forslaget ble vedtatt. Resultatet av fredningen viste seg snart å være ren suksess. Ikke særlig lenge etter kunne en se både ryper og hare fremme i Fagernesfjellet og ute i Framnesåsen. Nå i flere år har også orrfugl funnet veien dit. I de lyse vårkvelder er det rent underbart å høre orrhanen spille ute i Framnesåsen og borte på Furumoen. Haren kan en treffe like til i Kirkeparken og nede på jernbanesporene. Dessverre er jernbanesporene ikke noen bra plass for haren. Den blir så sørgelig skitten i pelsen, særlig på vårparten. Nede ved jernbanens verksteder og ute i Framnesodden er en helt sikker på å møte på harepus. Den er nok mye grisert av skinnesmurning, men redd er den ikke. Folk kan gå ganske nær den uten at den rugger unna.

Dessverre har den også fått føle at der er dem som streber den etter livet. Bikkjer, lauparkatter, rev og røyskatt har herjet temmelig fritt ute på Framnes. Visstnok har politiet av og til grepet inn mot bikkjer, men katter og rev er det ingen som tar seg av.

I 1950-årene har det også vært gjort flere forsøk på å oppdrette en fasanstamme ute på Framnes. En 15-20 fugl har vært utsatt, men noe resultat er det ikke blitt av dette. En må gi vinteren, rev og katter skylden for det. Forsøket med oppdrett av fasaner må anses som oppgitt. Nå i 1961 er der neppe noen fugler igjen av det som en gang var utsatt.

Hva er det som drar ? av Erling Smistad, side 45 - 46

Ja hva er det? Fjellet i sol, regn, storm og stilla. Jegeren med sin hund og hagle, og fiskeren med sin stang. Uansett værmelding, - sekken pakkes og du drar på fjellet, innover til dine kjære og kjente trakter, - til stillheten. Hva gir det deg ikke av ro i sinnet og velvære å få vandre i ensomheten.

Ryggsekken, den forunderlige oppfinnelse, hvor alt har sin spesielle plass, maten, redskaper, ja, - som du har kjært og pleiet med særlig omtanke, - blir med forsiktighet lagt ned i sekken, og stangen som kanskje er nylakkert og skinner som de gamle politknopper (på luen) blir tatt vare på som var det din egen kone, ja kanskje enda bedre.

Så buss, båt, tog eller fly, - endelig er du fremme, bort fra sivilisasjonen, og du kan la dine ben bringe deg fram til dine lengslets elv eller vann. Du går de samme stier som så mange gange før og hilser og nikker til

alle dine kjente. Gammelbjørka som du er dus med og liksom sier: "Nei, er det alt lørdag, er du her igjen, i dag tror jeg han "tar i Svartholvannet". Du tar en pust, setter sekken og stangen varsomt fra deg (vær forsiktig med "kommarn" i sidelommen).

Du tenner pipa og lar øynene sondere terrenget på gamle og kjente merker. Fossen er mindre i dag og i attkjeppa er det litt mindre skum - så er det vell best en slenger her på nedtur, og i erindringen dukker bildet opp av den du var så heldig å få her forrige helg.

Nei du må videre. Rødbakken forseres, Hengebrua og Storelva. Ja, Storelva ja, som ligger som et speil med krone på, gjenspeiler Storfjellet, Njuten og Middagstind og fisk tar til å vake. Feberen tar deg og farten settes opp, og endelig er du med hytta.

Kaffen kommer over og nå er det tid til "kommarn". Du minnes Adolf som bare fikk en og på "tross" haltet en times tid og ikke ble bra før han hadde fått en i andre foten, og så --

Stangen kommer fram, hannholken gnis bak øret, snellen festes og du er klar for aksjon. Da det er svartflua som huserer som verst, setter du på en "BlackGnat" og med stang og fiskeveske begynner eventyret.

Du slenger i Stavkirketjønna og i Isaksentjønna etter noen vak, men fast fisk blir det først i Holmtjønna. Når du passerer Grunntjønna, Langvannet, Auksjonstjønna og Nesstjønna tar du et overblikk i fiskeposen, og resultater er ni fisk. Joda, pen steikfisk.

Nå er det kaffetid. På den fine odden i Nesstjønna tar du fram Svarten og på et øyeblikk har tørrnevrå forvandlet Nesstjønnas fine vann til den mørke livseliksir, - kaffe.

For et velvære og for en fred. Pipa tenes og du ligger rett ut, ser opp mot himmelen og oppdager snart for et lite kryp du er. Du takker for at du er frisk og tenker med vemod på alle de som ikke kan få oppleve dette, føle roen og stillheten som nå og da bare blir avbrutt av en og annen ilter ørret som skal opp for å stille sin sommerlige hunger.

Dett kan jo ikke vare evig, du må ta hjemveien fatt, og du legger den om Nymanntjønna, Haraldtjønna og Treholmtjønna og avslutter i Svartholla, hvor storingen er oppe og viser seg.

Skal du få den i dag? Jeg forsøker forskjellige fluer, men tross kast midt i vaket, vil den ikke. Nei her er bare en ting å gjøre. En mark blir egnet på en liten angel (1-null), du huker deg ned, - og venter og venter. Der vaker den og marken blir plassert midt i vaket. Du venter på strekket i snøret, men det uteblir. Merkelig, ville den ikke. Så drar du forsiktig inn. Venter på nytt vak og ser deg omkring. Så oppdager du en stor fin multe, gul som en rose og lar marken få en "dressing" multesaft over seg. Endelig der er vaket, og den multedressede mark blir plassert midt i vaket. Den har ikke tatt vannet før det sier "svipp", snøret strekkes, og to-tre minutter etter ligger den ved din side. Den er skinnende feit, fin ørret på nesten kiloet, rød og fin i kjøttet, og med den snehvite ister rundt tarmene.

Så tenes pipa, og det er tid å tenke på hjemveien, direkte til hytta. Fiskevesken er noe tung, men du går så lett, - enser ikke mygg eller klegg, du har ro i sinnet og myser mot den oppadgående sol som viser sin blodrøde sirkel over Rævtind. Lykkelige menneske som får oppleve dette.

Snart er du i hytta, maten vederfares all rettferdighet og du inntar din plass i underkøya, hård er den, men deilig kjennes det å få strekke sine lemmer og snart sovner du til den nydeligste musikk, - av mygg, klegg og småfuglene. Du drømmer om neste helg til fjells, - på nye stier og til andre elver og vann, og du er tilfreds.

Hva er det da som drar? Det er fjellet som drar - og måtte det aldri slippe taket - ikke på mange, mange år, - det gir oss arbeidsglede, helse og styrke til å møte alt du synes er trist og grått i hverdagen. **Det er høyt under taket ute i Guds frie natur.**